

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Antonína Koukala a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci **žalobce Občanské iniciativy pro ochranu životního prostředí, se sídlem Česká 66, České Budějovice**, zastoupeného JUDr. Vladimírem Papežem, advokátem se sídlem J. Š. Baara 80, České Budějovice, proti **žalovanému Státnímu úřadu pro jadernou bezpečnost, Senovážné nám. 9, Praha 1**, za účasti osoby zúčastněné – společnosti ČEZ, a. s. se sídlem Temelín, o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně žalovaného ze dne 13. 9. 2000,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedkyně Státního úřadu pro jadernou bezpečnost ze dne 13. 9. 2000 **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen zaplatit** žalobci k rukám jeho zástupce na náhradu nákladů řízení částku 4225 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou doručenou Vrchnímu soudu v Praze dne 23. 10. 2000 domáhá přezkoumání rozhodnutí předsedkyně Státního úřadu pro jadernou bezpečnost, vzniklého fikcí nevydáním rozhodnutí, jímž byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno rozhodnutí ze dne 10. 8. 2000 čj. 11 544/3/2000.

V žalobě uvedl, že dne 12. 7. 2000 požádal žalovaného o poskytnutí informací, týkajících se Jaderné elektrárny Temelín, a to na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon“). Protože žalovaný neposkytl požadované informace do 15 dnů od podání žádosti, podal dne 11. 8. 2000 rozklad, směřující proti fiktivnímu negativnímu rozhodnutí. Dne 23. 8. 2000 obdržel od žalovaného rozhodnutí čj. 11 544/3/2000 ze dne 10. 8. 2000, jímž žalovaný odmítl informace poskytnout s odkazem na § 12 odst. 2 písm. f) zákona č. 522/1991 Sb., o státní kontrole, který stanoví povinnost kontrolních pracovníků zachovávat mlčenlivost. Dalším důvodem neposkytnutí informace byla skutečnost, že ČEZ a. s. odmítl zbavit pracovníky žalovaného mlčenlivosti. Proti tomuto

rozhodnutí podal žalobce dne 18. 8. 2000 a dne 28. 8. 2000 rozklad, který směřoval proti odmítnutí žádosti o poskytnutí informace a kterým dále požadoval přerušeni správního řízení za účelem zahájení řízení o předběžné otázce. Protože orgán rozhodující o rozkladu nerozhodl ve lhůtě stanovené zákonem, má se za to, že rozklad zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Protože každé rozhodnutí musí být vydávajícím orgánem odůvodněno a toto fiktivní rozhodnutí odůvodnění postrádá, cítí se žalobce zkrácen na svých právech, neboť je mu znemožněno se v případě neoprávněnosti nebo nezákonnosti takového postupu bránit. Navrhl proto, aby soud jak napadené rozhodnutí, tak i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na to, že žalobci byla dne 14. 8. 2000 poskytnuta částečná informace, proti čemuž žalobce tentýž den podal bezdůvodný rozklad, neboť opomenul přechodná ustanovení zákona, která v prvních 12 měsících od účinnosti zákona lhůtu pro poskytnutí informace prodlužují na dvojnásobek. Pokud jde o rozklad proti rozhodnutí ze dne 10. 8. 2000, namítá žalovaný, že ještě před vydáním rozhodnutí o něm si žalobce podal žalobu na přezkum fikce negativního rozhodnutí. Aniž by žalovaný o podané žalobě věděl, rozhodl o rozkladu dne 7. 11. 2000 tak, že rozklad zamítl a rozhodnutí potvrdil. Obě vydaná rozhodnutí obsahují potřebná odůvodnění, proč nebyla informace poskytnuta v prvním ani ve druhém stupni řízení. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.

V replice žalobce setrval na důvodech uvedených v žalobě a upřesnil zejména, čeho se žalobou domáhá.

K žalobě se obsáhle vyjádřila jako osoba na řízení zúčastněná společnost ČEZ a. s., která navrhla, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce požádal dopisem ze dne 12. 7. 2000 žalovaného o poskytnutí informace týkajících se bezpečnosti provozu Jaderné elektrárny Temelín. Protože ve lhůtě stanovené zákonem žalovaný neposkytl informaci ani nevydal rozhodnutí, měl žalobce za to, že zde podle zákona bylo nastoleno fiktivní rozhodnutí, jímž byla informace odepřena. Podal proti němu proto dne 9. 8. 2000 rozklad. Dne 10. 8. 2000 vydal žalovaný rozhodnutí, jímž informace neposkytl. Také proti tomuto rozhodnutí žalobce podal rozklad, a to dne 18. 8. 2000, doručený žalovanému dne 21. 8. 2000. Žalovaný žalobci písemně oznámil, že oba rozklady považuje za identické a bude je posuzovat v rámci společného řízení a odkázal na § 3 odst. 3 správního řádu. O obou rozkladech rozhodl dne 7. 11. 2000 tak, že rozklady zamítl a rozhodnutí ze dne 10. 8. 2000 čj. 11 544/3/2000 potvrdil.

V daném případě jde o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla podle ustanovení § 32 zákona č. 150/2002 Sb., o soudním řádu správním (dále jen „s. ř. s.“) z Vrchního soudu v Praze. Nejvyšší správní soud ve věcech neskončených vrchními soudy, dokončí řízení zahájená před těmito soudy jako soud prvního stupně. Podle ustanovení § 130 s. ř. s. se neskočená řízení podle části páté o. s. ř. dokončí podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., tedy jako řízení o žalobách. O takový případ jde i v projednávané věci, a proto Nejvyšší správní soud postupoval v řízení podle § 65 a násl. s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V projednávané věci byl podán rozklad, který byl žalovanému doručen 29. 8. 2000.

V této souvislosti je třeba konstatovat, že proti rozhodnutí čj. 11 544/3/2000 ze dne 10. 8. 2000 podal žalobce rozklady dva – první 18. 8. 2000 a druhý 28. 8. 2000. Z obsahu

spisu je zřejmé, že první podal žalobce proti elektronické podobě rozhodnutí a teprve druhý směřoval proti řádně doručenému rozhodnutí (doručeno 29. 8. 2000).

Podle § 16 odst. 3 zákona byl odvolací orgán povinen rozhodnout o rozkladu do 15 dnů od předložení rozkladu povinným subjektem. Předložením vedoucím ústředního orgánu státní správy k rozhodnutí se rozumí den doručení podatelně tohoto ústředního orgánu, když vnitřní předpisy o způsobu předkládání pošty nejsou z hlediska zachování lhůty rozhodné. Lhůta k vyřízení rozkladu tedy začala běžet dne 30. 8. 2000 a skončila dne 13. 9. 2000 (středa).

V této lhůtě nebylo o rozkladu formálně rozhodnuto, proto zde podle § 16 odst. 3 zákona platí fikce vydaného rozhodnutí, jímž byl rozklad zamítnut a napadené rozhodnutí potvrzeno. Za den doručení tohoto rozhodnutí se podle téhož ustanovení zákona považuje den následující po uplynutí lhůty pro vyřízení rozkladu. V daném případě je tímto dnem den 14. 9. 2000. Toto rozhodnutí, jehož vydání bylo nastoleno právní fikcí, je však nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť zcela pochopitelně postrádá řádné odůvodnění, jež tvoří jednu z nezbytných náležitostí správního rozhodnutí. Takovým odůvodněním je třeba rozumět především vyložení skutkových i právních důvodů, které správní orgán vedly k rozhodnutí. Jestliže rozhodnutí takové odůvodnění nemá, popřípadě odůvodnění nemá vůbec (jako v dané věci), pak nelze posoudit, na základě jakých skutkových a právních závěrů se odvolací vypořádal s námitkami uplatněnými žalobcem v rozkladu. Soud sám nemůže nepřipustným způsobem zasahovat do pravomoci veřejné správy tím, že by konstruoval důvody, které vedly správní orgán k neposkytnutí informace.

Ze shora uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Soud neshledal důvod k současnému zrušení rozhodnutí vydaného v I. stupni, neboť se jím bude odvolací orgán znovu zabývat v odvolacím řízení, vydá správní rozhodnutí, které bude obsahovat všechny náležitosti stanovené zákonem, popř. správním řádem, a posoudí nejen meritum věci, ale i podmínky řízení, zejména včasnost podání rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí.

Pokud jde o rozhodnutí předsedkyně žalovaného ze dne 7. 11. 2000 čj. 15100/2.1./00, jímž byly zamítnuty rozklady žalobce, toto rozhodnutí nebylo žalobou napadeno, a proto se jím soud nezabýval.

Žalobce měl ve věci úspěch, má tedy právo na náhradu nákladů řízení. Ty jsou tvořeny částkou 1000 Kč za zaplacený soudní poplatek, dále dle vyhl. č. 177/1996 Sb. částkou 3000 Kč za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, zpracování žaloby a zpracování repliky) s třemi režijními paušály v celkové výši 225 Kč. Soud proto uložil žalovanému uhradit žalobci částku 4225 Kč k rukám jeho právního zástupce v obvyklé lhůtě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2004

Za správnost vyhotovení:

Alena Smejkalová *AS*

JUDr. Marie Součková, v. r.
předsedkyně senátu